

БІЛОСНІЖКА

ТА СЕМЕРО ГНОМІВ



А•БА•БА•ГА•ЛА•МА•ГА



В одній маленькій країні жила королева дивовижної вроди. Королева дуже хотіла мати донечку, і, певно, мрію її підслухали добрі чарівниці, бо незабаром у неї й справді народилася маленька дівчинка. Однак коротким було щастя королеви: лише один раз узяла вона свою донечку на руки, глянула на неї, прошепотіла:

— Люба моя Білосніжко, — та й померла.

За якийсь час король оженився знову. Нова королева була непогана на вроду, от лише душу вона мала чорну та злу. Ніколи ще не було в королівстві такої лихої жінки, як мачуха Білосніжки.

Спливали роки. Краса королеви не в'янула, але поряд з нею піростала Білосніжка. Дівчину любили всі — не тільки за вроду, а й за добре серце. Одна лише королева-мачуха ненавиділа її, і що далі, то дужче. Вона страшенно боялася, що Білосніжка підросте і стане найвродливішою в королівстві. Мачуха робила все, щоб краса принцеси зів'яла.

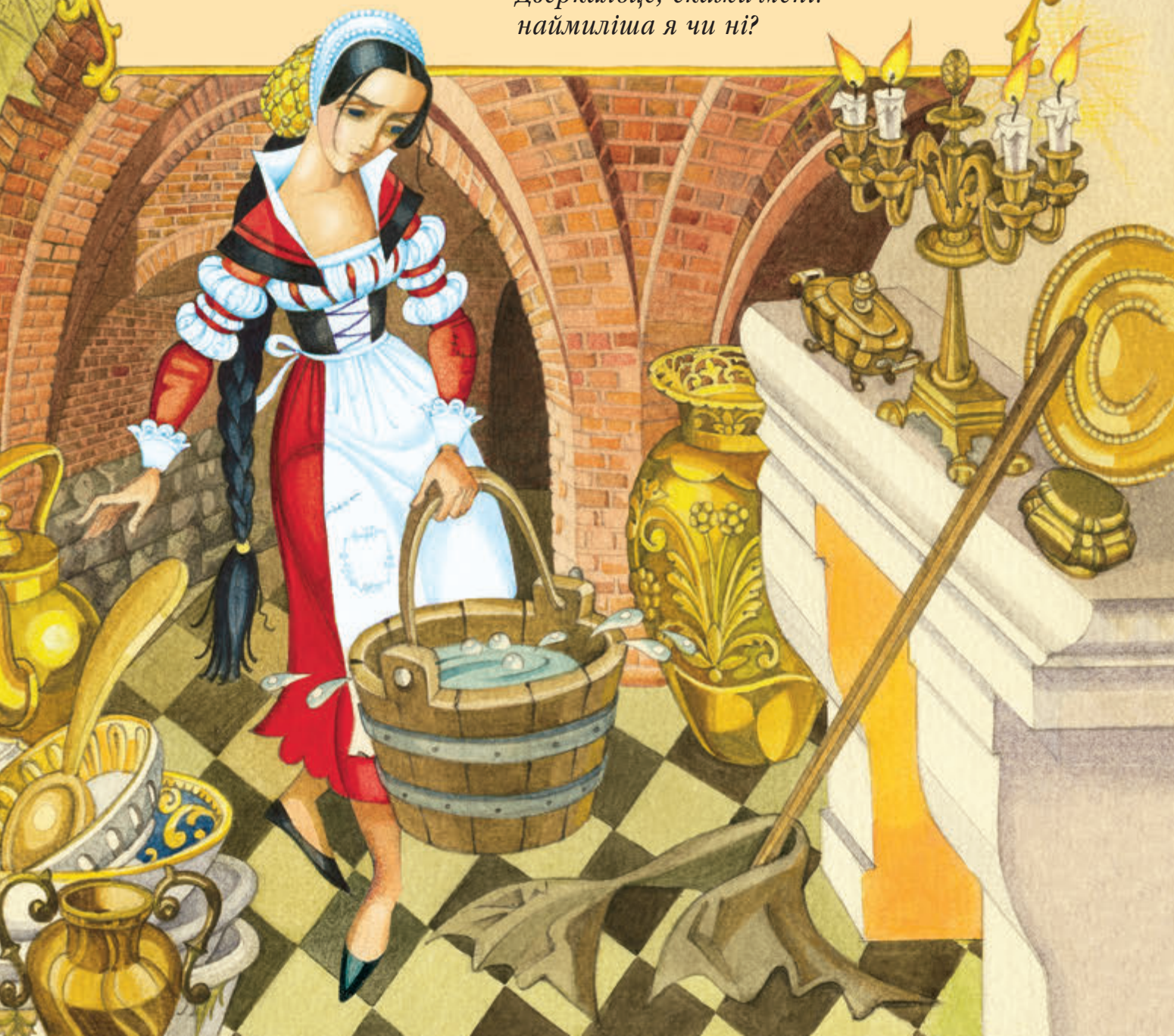


Білосніжка порала найчорнішу роботу, одягалася в саме лахміття і жила разом зі слугами. Королева як могла принижувала принцесу, однак, живучи в бруді й тяжко працюючи, дівчина з кожним днем усе гарнішала, і всі те бачили.

Юна Білосніжка мріяла про прекрасного принца, який забере її колись від жорстокої королеви до свого кришталевого палацу...

І ось, нарешті, настав день, що його так боялася королева. За звичкою вона запитала своє чарівне дзеркальце:

*Дзеркальце, скажи мені:
наймиліша я чи ні?*



Дзеркало завжди казало правду, тому цього разу відповіло зовсім не так, як звичайно.

Воно трохи помовчало і мовило:

*Чудове, як завше, обличчя твоє,
але в королівстві миліша вже є:
чарівна у неї усмішка,
звати її — Білосніжка!*



З великої люті обличчя королеви поблідло, як сметана. Вона вибігла з королівських покоїв і звеліла покликати свого вірного мисливця.

— Заведи принцесу в ліс і вбий її! — наказала вона. — А її серце принесеш мені ось у цій скриньці!

Що мав робити мисливець! Хоч який він був жорстокий, але йому теж було шкода прекрасної і доброї Білосніжки. Він так лагідно заговорив до неї, що дівчина пішла з ним без жодного страху...

Як гарно було в зеленому лісі!.. Не знаючи, що на неї чекає, принцеса радісно бігала поміж дерев, зривала фіалки і наспівувала пісеньки.

Коли мисливець побачив, як вона тішиться, у нього раптом прокинулася совість. Він не витримав, упав перед дівчиною на коліна і все їй розповів. Він попросив Білосніжку тікати в ліс і ніколи не вертатися до палацу.

Дорогою мисливець упольовав якесь звірятко, вийняв з нього серце і віддав його королеві. О, як зраділа вона, що її наказ виконано!

Проте вся казка була ще попереду...



А тим часом бідолашна дівчина залишилася сама-самісінька в дрімучому лісі. Їй пригадалися страшні казки, і вона побігла наосліп, нічого не бачачи від сліз. Довго бігла принцеса, аж доки, знесилена, впала на землю. Її серце билось так, ніби хотіло вирватися з грудей...

І раптом темний ліс почав оживати. Лісова малеча — зайченята, білочки, пташки з цікавістю наблизилися до незвичайної гості.

Білосніжка звела очі і... мимоволі усміхнулася.

Побачивши таку гарну усмішку, звірята зібралися довкола дівчини.

За хвилику вони вже зовсім її не боялися.





Раптом пташки жваво запурхали, мовби хотіли щось їй показати. Принцеса підвелася й пішла за ними. Звірята бігли слідом, а дивовижна гостя йшла поміж них, обійнявши лісову козульку.

Іти довелося дуже й дуже довго... Аж раптом перед ними відкрилася сонячна лісова галявина, оточена високими деревами. На тій галявині, як у гніздечку, стояв прегарний будиночок.

— Ой, який чудовий! Просто, як лялечка!.. — захоплено сплеснула в долоні Білосніжка.

Перед будиночком дзюркотів струмок, через який було перекинута дерев'яний місточок. По ньому Білосніжка перебігла до будиночка. Спочатку вона зазирнула у віконце, але побачила там тільки гору немитих чашок та мисочок. На стільцях лежали бруднючі штанці й сорочки, а на меблях було стільки пилюки, що хоч бери й пиши по ній пальцем.

«Напевно, тут живуть діти, у яких немає мами, — подумала Білосніжка. — Що ж, доведеться мені тут гарненько все поприбирати».

Білосніжка відчинила дверцята і разом зі своїми лісовими друзями увійшла в будиночок.

Відшукавши за шафою стару мітлу, вона не гаючись підмела кімнату і помила увесь посуд. Звірята допомагали як могли: хтось витрушував килимки, а хтось витирав пилюку.

Потім Білосніжка позбирала брудний одяг і випрала його, — ви ж пам'ятаєте, що вона змалечку звикла до праці і все вміла робити сама... А тоді принцеса разом із звірятами затопила в печі і приставила до вогню великий казанець юшки.

Невдовзі страва забулькотіла і смачно запарувала.

— А тепер, — сказала дівчина, — підемо поглянемо, що там діється нагорі.



Нагорі була спальня. Там одне біля одного стояли семеро малих ліжечок, на яких було написано імена. Білосніжка почала читати:

— Мудрунчик, Чхунчик, Веселунчик, Стидунчик — ого, які смішні в тих діток імена!.. А далі тут ще хто? — Буркунчик, Дрімунчик...

Ой, не можу, я теж хочу подрімати, — мовила стомлена принцеса.

Вона позіхнула, простяглася впоперек ліжечок та й заснула.

Птахи побажали їй «на добраніч» і випурхнули крізь віконце.

Тихенько, щоб не збудити, повиходили звірята.

Маленький будиночок на галявині огорнула тиша.

Але раптом — що це? Здалеку долинула пісня... Лісовою стежкою крокували і співали семеро лісових гномів. То були ті самі гноми, чий дивні імена Білосніжка прочитала на спинках ліжечок. Вони жили в цьому лісі й ходили цією стежкою з давніх-давен.



Дійшовши до своєї галявини, гноми раптом заклали з подиву — двері їхнього будиночка були розчинені, а з димаря вився димок. Було від чого занепокоїтись!..

— Гляньте, у нас вдома хтось є! — зауважив Мудрунчик.

— Може, то привид, або... троль, — додав Задумчик.

Ховаючись один за одного, гноми підкралися до будиночка, а тоді навшпиньки увійшли досередини.

— От маєш! Хтось помив наш посуд! — буркнув Буркунчик.

— Та ні! Його ж хтось поскладав до буфету! — засміявся Веселунчик. — Але що це? Ой!.. Хтось вимив увесь цукор з моєї чашки!

Тієї ж миті згори долинув якийсь звук. То Білосніжка повернулася уві сні на інший бік.

— Там е-е... п-п-привид, — злякано мовив Задумчик.

Гноми наставили свої залізні кайла і увійшли до спальні. Зазирнувши через спинки ліжечок, вони побачили Білосніжку.

Кілька хвилин гноми уважно її розглядали.

— Що воно таке? — прошепотів Дрімунчик.

— Це якась незвичайна істота! — мовив Стидунчик.

— А мені... апчхи!.. здається, що це дівчина! — сказав Чхунчик.

Почувши розмову, Білосніжка прокинулась.



Якусь хвилюк вона зачудовано дивилася на гномів...

— Ага, то ви не діти! — засміялася вона. — Ви маленькі лісові гноми, правда ж?.. Стривайте, зараз я відгадаю, як кого звати... — і вона одне по одному назвала їхні імена.

Після того принцеса поправила ковдрочки і чемно сказала:

— Вечеря ще не готова. У вас є час перевдягтися і помитися.

— Митися?! — аж відсахнулися гноми, і в їхньому голосі забринів справжній жах. Вони не вмивалися триста років, і ось тепер це дівчисько хоче їх так образити! Нізащо!..

Наша казка стала б набагато довша, якби ми розповіли, як довго Білосніжка вмовляла гномів, щоб вони повмивалися. Але що було далі! Гноми ніколи в житті не те що не їли, а навіть не бачили такої смачної вечері, яку зготувала для них Білосніжка. Ніколи в них ще не було

такого вечора!.. А тоді вони познаходили свої дудочки

й барабани, і тут виявилось, що гноми прекрасно грають і танцюють. Це було пречудово!

До старого лісу прийшло справжнє свято...





А тим часом зла королева роздивлялася скриньку, де лежало серце мертвої Білосніжки (так вона думала).

— Нарешті збулася моя мрія! — зареготала вона, а тоді підбігла до свого чарівного люстерка й запитала:

— Дзеркало, скажи мені: наймиліша я чи ні?!

Дзеркало на мить потьмарилося, а тоді щиро сказало:

*Чудове, як завше, обличчя твоє,
та в лісі у гномів прекрасніша є:
ласкава у неї усмішка,
звати її — Білосніжка!*

Тут королева зрозуміла, що мисливець обдурив її... Вона розтрощила люстерко, промовила закляття і провалилася під палац — до темної печери. Тепер ви зрозуміли, ким була мачуха Білосніжки? Так, насправді вона була зла чарівниця — відьма... Королева миттю обернулася на стару беззубу бабу і заходила вишукувати в книжках смертельну отруту для Білосніжки.

«Від отрути принчеша жашне навіки, — шамкотіла відьма, — і рожбудити її зможе лише перший поцілунок... Але хто ж знайде і поцілує дівчину в темних хащах?.. Ха-ха-ха-а!..»

Рано-вранці відьма-королева дісталася до сонячної галявини. Ще здалеку вона побачила, як Білосніжка прощалася з гномами, що саме вирушали до своєї праці. Тож коли до будиночка підійшла немічна бабуся і попрохала води, принцеса не запідозрила нічого лихого. Бабуся напилася і на знак подяки простягла дівчині яблуко: — Дякую, шерденько. На, візьми. Це вше, що в мене є.

Пташки розпізнали відьму і хотіли крильцями вибити яблуко їй з рук, але марно! Білосніжка присоромила їх, взяла отруєне яблуко і... надкусила його. Тієї ж миті вона впала на землю і назавжди заснула. Отрута подіяла миттєво...

Птахи й звірята майнули по гномів, але ті прибігли аж тоді, коли відьма вже зникала у темній гущавині. Гноми кинулися слідом і гналися за нею доти, доки відьма провалилася у глибочезну прірву і пропала там навіки! Проте допомогти Білосніжці вони вже не могли, адже не знали яким саме зіллям її отруєно. Гірко плачучи, гноми змайстрували для Білосніжки кришталеве ложе з прозорим склепінням.





Вони поставили його в лісі і вартували там удень і вночі, бо мали надію, що вона колись прокинеться. Та Білосніжка не прокидалася...

Минали роки, і люди скрізь розповідали про найчарівнішу в світі принцесу, яка спить у непрохідних хащах.

Зрештою почув про неї один юний принц і вирішив будь-що її побачити. Триста днів він продирався крізь хащі, і коли, врешті, побачив сплячу Білосніжку, то аж засяяв від щастя. Дівчина була така гарна, що принц не втримався — став на коліно і ніжно її поцілував. Оце й був той перший цілунок, що зняв усі лихі чари.

Принцеса розплющила очі й побачила, що над нею схилився саме той прекрасний принц, про якого вона мріяла. Дівчина ще не знала, як довго їй довелося проспати... Прекрасний принц і Білосніжка закохалися одне в одного з першого погляду.



Гноми дуже не хотіли відпускати дівчину, але вони розуміли, що принцеса кохає принца і мусить їхати з ним.

Білосніжка попрощалася з лісовими чоловічками, які ще довго махали їй капелюхами. Принц посадив принцесу на коня, і вони удвох поїхали до чарівного палацу — Палацу, в Якому Збуваються Усі Мрії. Там вони й досі живуть і щороку неодмінно навіднують своїх найвірніших у світі друзів — лісових гномів.

Художник ОКСАНА ІГНАЩЕНКО



Для малят від 2 до 1:0-2

БІЛОСНІЖКА ТА СЕМЕРО ГНОМІВ

За мотивами Волта Діснея

© «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», 2006

Ілюстрації © Оксана Ігнащенко, 1997, 2006

Переказ І.Малковича за перекладом Віталія Коротича

Комп'ютерні чари: Світлана Підпригорина

Право на видання цієї книжки належить

«Видавництву Івана Малковича «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА»:

Свідоцтво: серія ДК, № 759 від 2.01.2002

Адреса: 01004, Київ, вул.Басейна, 1/2

Тел/факс: (044) 235 01 05; 234 11 31

E-mail: ivan@ababa.kiev.ua

ISBN 966-7047-50-4

А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА

ISBN 966-7047-50-4



9 789667 047504 >